

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Улюбленці Бога

Старійшина Карл Д. Херст
Сімдесятник

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

Якщо ми сповнені Божої любові, це захищає нас під час життєвих штормів, і до того ж робить щасливі моменти щасливішими.

Перш ніж почати, я маю сказати, що двоє моїх дітей втрачали свідомість під час виступів з трибун, і я ніколи не відчував тіснішого зв'язку з ними, ніж у цей момент. І я думаю не лише про шляхи відходу.

У нашій сім'ї шестеро дітей, іноді вони дратують одне одного, стверджуючи, що саме він чи вона є найулюбленішою дитиною. Вони всі мають різні причини, щоб бути улюбленцями. Наша любов до кожної нашої дитини — чиста, довершена і повноцінна. Ми не можемо любити когось із них більше, ніж іншого — з народженням кожної дитини наша любов розширювалася найпрекраснішим чином. Я сам краще розумію любов мого Небесного Батька до мене завдяки любові, яку відчуваю до своїх дітей.

Оскільки вони постійно знаходять аргументи, чому кожен з них є найулюбленішою дитиною, у вас може скластися враження, що в нашій сім'ї ніколи не було неприбраної спальні. Усвідомлення недоліків у стосунках між батьками та дітьми зменшується, коли ми зосереджуємося на любові.

У якийсь момент, можливо, тому що я бачу, як ми прямуємо до неминучої сімейної суперечки, я кажу щось на кшталт: "Гаразд, ви мене виснажили, але я не збираюся це озвучувати, бо ви знаєте, хто з вас мій улюбленець". Моя мета полягає в тому, щоб кожен з цих шістьох відчув себе переможцем і тотальної війни вдалося уникнути — принаймні до наступного разу!

In his Gospel, John describes himself as “the disciple whom Jesus loved,” as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by Jesus. Nephi gave me a similar sense when he wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and over-

У Євангелії від Івана автор описує себе як “учня, якого любив Ісус”, ніби це було чимось унікальним. Я схилився до думки, що Іван так писав, бо відчував, як сильно Ісус його любив. Схоже відчуття виникло у мене й через слова, написані Нефієм: “Я уславляюмо-го Ісуса”. Звичайно ж, Спаситель такий же Нефієвий, як і Іванів, та все ж такий зворушливий опис став можливим завдяки особистій природі стосунків Нефія з “його” Ісусом.

Хіба не чудово, що часом ми можемо відчувати таку всеохоплюючу особисту увагу і любов? Нефій міг називати Його “своїм” Ісусом, і так само можемо й ми. Любов нашого Спасителя є “найвищим, найбагороднішим, найсильнішим видом любові”, і Він дарує нам її доти, доки ми не “наситимось”. Божественна любов ніколи не вичерпується, і кожен з нас є ніжно виплеканим улюбленцем. Божа любов — це місце, де ми всі, як кола в діаграмі Венна, перетинаємося. Якими б різними ми не здавалися, в Його любові ми знаходимо єдність.

Чи варто дивуватися, що найбільшими заповідями є любов до Бога і до оточуючих? Коли я бачу людей, які виявляють Христову любов одне до одного, мені здається, що ця любов містить у собі щось більше, ніж лише їхню любов; ця любов також містить в собі й божественність. Коли ми любимо одне одного якнайповніше і якнайглибше у міру наших можливостей, то до цього долучаються й небеса.

Отже, якщо хтось, про кого ми турбуємося, здається, не відчуває божественної любові, ми можемо діяти за цим зразком: робити те, що наближає нас до Бога, а потім робити те, що наближає нас до цієї людини — тобто з невимовленим закликком прийти до Христа.

Я хотів би сісти поряд з вами і запитати, які обставини викликають у вас почуття Божої любові. Які вірші з Писань, які конкретні вчинки у служінні? Де ви її відчуваєте? Завдяки якій музиці? У чий компанії? Генеральна конференція — це місце, де можна дуже багато дізнатися про те, як відчути небесну любов.

Та можливо, ви почуваетесь задалеко від Божої любові? Можливо, хор голосів зневіри і темряви обтяжує ваші думки, нашіптуючи, що ви надто ображені, спантеличені, надто слабкі і знехтувані, надто відрізняєтеся

looked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the

чи дезорієнтовані, щоб хоч якимось чином насправді заслуговувати на небесну любов. Якщо ви чуєте такі думки, то, будь ласка, прислухайтеся до мене: ці голоси просто кажуть неправду. Ми впевнено можемо не зважати на скрушеність, що якимось чином позбавляє нас небесної любові — щоразу співаючи гімн, який нагадує нам, що наш улюблений і бездоганний Спаситель був за власним вибором “мучений, скрушений [і] уражений за нас”, щоразу беручи поламаний хліб. Безумовно, Ісус знімає всілякий сором зі скрушених. Через Свою скрушеність Він став досконалим, і Він може зробити нас досконалими, попри нашу скрушеність. Він був скрушений, самотній, уражений і побитий — ми також можемо мати ці відчуття, але ми не відокремлені від Божої любові. “Скрушені люди, досконала любов” — співається у пісні.

Можливо, ви знаєте про себе щось таємне, що змушує вас відчувати себе не гідними любові. Яким би реалістичним не було ваше сприйняття себе, ви помиляєтеся, якщо вважаєте, що опинилися за межами досяжності Божої любові. Іноді ми буваємо настільки жорстокими і нетерплячими до себе, що ніколи б навіть не уявили такого ставлення до когось іншого. У цьому житті у нас є багато справ, але ненависть до себе і ганебний самоосуд не входять до того списку. Якими б деформованими ми себе не відчували, Його руки не скоротшали. Ні. Вони завжди достатньо довгі, щоб “Він не залиши[в]” нас і обійняв кожного.

Якщо ми не відчуваємо тепла божественної любові, це не означає, що вона зникла. Сам Бог каже, що “зрушаться гори й холми захитаються, та [Його] милість... не відійде від [нас]”. Інакше кажучи, ідея, що Бог перестав любити, має бути настільки далеко у списку можливих життєвих пояснень, що нам не дістатися до неї, доки не зрушаться гори і не зникнуть пагорби!

Мені дуже подобається символізм гір як доказ незмінності Божої любові. Цей потужний символізм переплітається з розповідями тих, хто йшов у гори, аби отримати одкровення, і з описом Ісаї про “гору дому Господнього”, що “піднята понад згір’я”. Дім Господа — це дім наших найцінніших завітів і місце, де ми всі можемо усамітнитися глибоко пірнути в докази любові нашого Батька до нас.

evidence of our Father's love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love hesed?

So if God's love does not leave us, why don't we always feel it? Just to manage your expectations: I don't know. But being loved is definitely not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place

Я також насолоджуюся втіхою, яка наповнює мою душу, коли я старанніше дотримуюся свого завіту хрищення і знаходжу когось, хто оплакує втрату або засмучений розчаруванням, та намагаюся допомогти їм триматися і переживати ці почуття. Чи такі дії допоможуть нам глибше зануритися в дорогоцінну завітну любов, хесед?

Якщо Божя любов не полишає нас, то чому ми не завжди відчуваємо її? Випереджаючи ваші очікування, скажу: я не знаю. Але бути улюбленим — це зовсім не те саме, що відчувати себе улюбленим, і у мене є кілька думок, які можуть допомогти вам у пошуках відповідей на це запитання.

Можливо, ви потерпаєте від горя, депресії, зради, самотності, розчарування або інших сильних емоцій, які заважають вам відчувати Божу любов до вас. Якщо так, то це може притупити або призупинити нашу здатність відчувати, яку ми могли б мати за інших обставин. Можливо, принаймні протягом певного періоду ви не зможете відчувати Його любов і вам доведеться покладатись на знання. Але мені цікаво, чи могли б ви терпляче поекспериментувати з різними способами вияву та прийняття божественної любові. Чи можете ви відійти на крок від того, що прямо перед вашими очима, і, можливо, ще на один крок, і навіть далі, поки не побачите ширшу картину, і ще ширшу, та будете робити це до тих пір, доки не почнете буквально “мислити цілестіально”, бо ви вже бачите зірки й згадуєте про світи без числа, а заодно і про їхнього Творця?

Спів птахів, відчуття сонця, вітру чи дощу на обличчі, а також моменти, коли природа пробуджує в мені почуття благоговіння перед Богом, — все це поєднує мене з небесами. Можливо, допоможе розрада від вірних друзів. Можливо, музика? Або служіння? Чи занотовували ви або описували у щоденнику ті моменти, коли ваш зв'язок з Богом був для вас чіткішим? Можливо, ви могли би попросити тих, кому довіряєте, поділитися з вами своїми джерелами божественного зв'язку, коли вам будуть потрібні полегшення і розуміння.

Цікаво, якби Ісус вибирав місце, де ви з Ним могли би зустрітися, приватне місце, де ви б могли зосередитися лише на Ньому, чи вибрав би Він ваше унікальне місце особи-

of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that "whosoever will lose his life for my sake shall find it."

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

стого страждання, місце вашої найглибшої потреби, куди ніхто інший не може прийти? Місце, де ви почуваетесь настільки на самоті, що дійсно ви там справді самі, але не зовсім; це місце, куди ходив лише Він, і насправді Він вже готовий зустріти вас там, коли ви прийдете? Якщо ви чекаєте, аби Він прийшов, то, може, Він вже там, у межах досяжності?

Якщо ви відчуваєте, що в цей період вашого життя вас переповнює любов, будь ласка, спробуйте утримувати її з тим же ефектом, як сито утримує воду. Розбризкуйте її всюди, куди б ви не йшли. Одне з чудес божественної економіки полягає у тому, що коли ми намагаємося ділитися любов'ю Ісуса, то виявляємо, що самі наповнюємося за принципом: "хто ж за Мене свою душу погубить, той знайде її".

Якщо ми сповнені Божою любові, це захищає нас під час життєвих штормів, і до того ж робить щасливі моменти щасливішими — наші радісні дні, коли в небі світить сонце, стають ще яскравішими завдяки сонцю в нашій душі.

Станьмо "закоріненими і основаними" в нашому Ісусі та в Його любові. Звертаймо увагу на миті, коли ми відчуваємо Його любов та силу в своєму житті, і цінуймо їх. Радість євангелії доступна всім — не лише щасливим, не лише пригніченим. Радість — це наша мета, а не дар наших обставин. Ми маємо всі підстави "втішатися і сповнитися любов'ю до Бога і всіх людей". Сповнімося! В ім'я Ісуса Христа, амінь.